

TARIEL

Z OHNĚ ZROZENÁ

pointa

Zdeněk Pelikán

TARIEL

- Z ohně zrozená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Zdeněk Pelikán
TARIEL - Z ohně zrozená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

OBSAH

Prolog.....	5
Městečko Dragwell.....	7
Z ohně zrozená.....	16
Rozhodnutí.....	38
Cesta je dlouhá, Eilif.....	44
Dívka a vejce.....	52
Přiznání a vykoupení.....	59
Nečekaný spojenec.....	66
Žádné slitování.....	76
Cenná lekce.....	85
Inkarnace temnoty.....	93
Na vlastní pěst.....	114
Zdravím, maličký.....	123
Zrádná pohostinnost.....	134
Ztracení v davu.....	145
Cena svobody.....	154
Hluboko v noře.....	160
Vykoupení krví.....	177
Jen dobrý obchod.....	198
Nabídka smíru.....	207
Průsmyk ztracených duší.....	232
Ztracený přítel.....	251
Za magií do pustiny.....	259
Zapomenuti v čase.....	279
Osudové setkání.....	296
Osamělá cesta.....	307
Pošetilost mocných.....	326
Mezi dravci.....	350
Nejasné představy.....	359

*Tuto knihu věnuji svým třem holčkám – dcerám
Rozárce a Terezce a své ženě Renatce,
kterou nadevše miluji.
Bez její podpory by tento příběh nikdy nevznikl.*

*„Svět patří těm, kdo se nebojí stát
v popelu ztracených říší
a zapálit jiskru nového úsvitu.“*

PROLOG

Tmavá jeskyně zapadlá v nejhlubším zákoutí světa se rozkládá před neznámým mužem, jehož postava je zahalena v tmavém plášti. Byl to muž s tváří skrytou ve stínu, který dával tušit, že v sobě nese mimořádné vědění a moc. Zatímco mužova tvář zůstávala zahalena, jeho tmavě fialové oči zářily odhodláním. Stál na kamenném můstku, který se táhl až do samého středu jeskyně, posázené poletujícími světélky. Bylo to místo, kde musí uskutečnit svůj plán.

Na konci můstku se hluboko pod jeho nohama nacházela obrovská mříž a zpod ní na něj hledělo jedno obrovské oko, jehož střed měl tvar zářící hvězdy. Pohled oka byl tak pronikavý, až se zdálo, že čte muži myšlenky.

„Jsi si tímto opravdu jistý?“ zeptal se výrazný a podmanivý hlas z temnoty za mříží.

Muž se zhluboka nadechl a s pevným odhodláním odpověděl: „Pro svoje vlastní dobro to musím vyzkoušet.“ V jeho slovech se skrývalo mnoho záhad a touha po poznání.

„Čím více se snažíš utéct, tím pevněji tě drží. Jen když přijmeš, že jsi uvězněn ve vlastním osudu, můžeš začít hledat klíč k osvobození,“ ozval se druhý hlas.

Okolní atmosféra zhoustla, když se mužovy ruce rozzářily jemným svitem poté, co natáhl ruku směrem

k obrovské mříži. Své magické síly sjednotil do jediného mocného kouzla, které vytrysklo z jeho ruky jako fialovomodrý paprsek světla.

Náhle se tmavá jeskyně zaplnila tajemnými symboly, tančícími nad mříží a záblesky světla se odrážely všude kolem. Mužova magie se začala formovat a slila se s temnou mříží. Uprostřed mříže se objevila magická pečeť, ze které se stále silně kouřilo, ačkoliv kouzlo pominulo.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se muže tajemná, nyní zapečetěná bytost, když se v celé jeskyni opět zešeřilo.

Muž přikývl a s důvěrou pohlédl na pečeť na mříži. „Ano, jsem připraven,“ odpověděl klidně. „Vzalo mi to víc sil, než jsem předpokládal.“

„Vstupuješ na cestu, která tě zavede za hranice poznání,“ ozvala se bytost varovně.

Muž zůstal odhodlaně stát na můstku a jeho duše byla plná touhy po poznání, které ho čekalo. „Přesně v to taky doufám,“ řekl s hlubokým očekáváním v hlase. „Nikdy jsem nebyl odhodlanější. Každopádně, ty jistě víš, co máš dělat. Takže se zde naše cesty rozcházejí.“

Muž se otočil a odcházel po můstku směrem k východu z jeskyně.

„Tak tedy na viděnou v příštím životě, příteli.“

MĚSTEČKO DRAGWELL

Tariel tak jako každé ráno vstala velice brzy, když první sluneční paprsky teprve začaly probouzet okolí. Pomalu otevřela dveře malého domku, vykukla do stříbrného úsvitu a pak se potichoučku vytratila ven. Dlouhé tmavé vlasy jí ladně vlály ve větru, zatímco si uvazovala pestrý šátek kolem hlavy. Blankytně modré nebe naznačovalo, že den bude krásný a příjemný.

Tariel se vydala k lesu na kopci ležícímu nedaleko městečka, aby tam pro otce natrhala čerstvé maliny k snídani. Bylo to její oblíbené místo, kde nejčastěji sbírala lesní plody a trhala květiny. Otec, jako pracovitý kovář, se ráno velice rád vydatně najedl, aby měl dost sil na celý den, který trávil u kovádky. Proto se Tariel snažila, aby jedl také dostatek ovoce.

Jeho práce ji těšila, protože to bylo poctivé řemeslo. Její otec byl jediným kovářem ve městě a lidé si ho vážili nejen pro jeho umění v kovářském řemesle, ale také pro jeho přiměřené a spravedlivé ceny.

Tariel došla až ke zvlněné stezce, která se vinula krajinou. Žluté květiny lemuující cestu byly pokryté kapkami rosy a ladně se skláněly k zemi. Tariel si náhle vzpomněla na dny, kdy spolu s otcem procházeli tímto krásným krajem. Jeho hlas jí zněl v uších jako tklivá melodie. „Každá

rostlina má v naší přírodě své místo a účel, Tariel. Měj k ní respekt a ona tě nenechá na holičkách.“ Byl to právě její otec, kdo ji naučil, jak být laskavá a zároveň spravedlivá a ohleduplná k ostatním. Díky tomu je vždy ochotná a připravená pomoci druhým.

Když přešla přes louku, vstoupila do stinného lesa. Paprsky slunce se prodíraly průsvitnými lístky a vytvářely na zemi tisíce zářivých teček. Tariel se pohybovala mezi stromy s lehkostí a jistotou. Zpoza každého rohu na ni vykukovaly malinové keře a jejich plody, které vypadaly jako skvostné zářící rubíny. Tariel si postavila na zem košík, který nesla s sebou, a začala do něj pečlivě sbírat maliny. Ráda by zůstala déle a četla si knihu právě na tomto místě, jak to často dělávala, ale čas utíkal strašně rychle. Musela si pospíšet, aby přišla domů včas. Cítila, že v přírodě nachází své místo a plně si užívá každý okamžik. Osvěžující vánek ji obklopoval a prodíral se jejími vlasy a les ji přijímal jako své vlastní dítě.

Tam v údolí, ve městě Dragwell, kde je ze všech stran obklopovaly hory a les, se Tariel cítila bezpečně a bezstarostně. Vždy, když se vraceli do Dragwellu z dlouhé výpravy, jí právě tamní hory připomínaly, že už je doma. Tariel výpravy milovala, neboť odjakživa prahla po dobrodružství a pochod nehostinnou a ne zcela bezpečnou krajinou se tomu blížil nejvíce.

Když už měla košík až po okraj plný malin, rozhodla se vydat se zpátky domů. Nemohla však odolat pokušení, aby neutrhla několik květů, které jí připadaly jako dar pokrytý rosou. Zhluboka se nadechla sladké vůně květů a uvědomila si, že příroda poskytuje mnohem víc darů než jen maliny. Opět si vzpomněla na svého otce a jeho moudra, že nám příroda poskytuje vše, co potřebujeme, a že jí proto musíme být vděční za její neskonale štědrost.

S plným košíkem a s několika květinami pečlivě uloženými navrchu se Tariel vydala po stezce zpět k domovu. Slunce stoupalo a hrálo ji na tváři. Cesta dolů byla snazší a rychlejší, neboť Tariel znala místní krajinu lépe než kdokoli jiný a věděla o mnohých stezkách, které jí zkrátí cestu.

Když dorazila domů, našla už otce chystat snídani. Koš s čerstvě natrhanými malinami postavila na stůl.

„Zase jsi je byla natrhat, co?“ konstatoval otec láskyplně. „Děkuji ti, co já bych bez tebe dělal...“ řekl a usmál se.

„To opravdu nevím,“ potvrdila Tariel a zasmála se. Poté vzala otci z rukou talíř s chlebem a sádlem a šla to odnést na stůl.

Po snídani se otec plně věnoval práci v kovárně a Tariel měla čas na povinnosti a záliby, tak jako to dělala každý den.

Zítra půjdu za přáteli, napadlo ji vzrušeně, když dokončila všechny práce. Šla na chvíli za otcem do kovárny a sledovala ho při práci, neboť ji to velice zajímalo. Občas mu také vypomáhala s podružnými pracemi.

Bylo už pozdě večer, když skončili s prací, uklidili kovárnu a připravili nástroje na další pracovní den. Po umytí a řádné večeři si zahráli pár her a hádanek. Tariel si lehla do postele s oblíbenou knihou, o hrdince a drakovi, který se slitoval a místo aby ji využil jako potravu, se s ní seznámil a stal se jejím nejlepším přítelem, a to jak v životě, tak v boji. Tariel ten příběh milovala a nemohla se ho nabažit, a proto ho četla neustále dokola. Usínala s představou, že právě ona je dračí bojovník a usilovně chrání svět před těmi největšími nepřáteli.

Tariel se probudila brzy ráno a po snídani se rozhodla jít ven za svými přáteli. Bylo další krásné slunečné ráno, kdy na obloze nebyl ani jediný mráček a slunce začínalo pomalu stoupat na obloze, když Tariel vyběhla ven ze

dveří kovárny tak rychle, že za ní její dlouhé tmavé vlasy divoce vlály v lehkém větru.

Tariel byla téměř dospělá štíhlounká dívka, a proto neměla problém pohybovat se vždy tiše a hbitě. Teplé paprsky slunce rozechřivaly celou krajinu, což vytvářelo příjemnou atmosféru. Větvičky stromů se prohýbaly pod tíhou zelených listů a květů, které se probouzely z dlouhého zimního spánku. Měkká tráva a květiny v okolí města se třpytily kapkami rosy, která se na nich v noci usadila.

S přáteli, kteří byli stejně staří jako ona, se sešla u řeky a hned začali trénovat s dřevěnými meči. Tariel si vzala svůj oblíbený meč a procvičovala své údery s ostatními. Šlo jí to hladce, na rozdíl od lukostřelby, ve které nikdy nevynikala.

„Tak jak jste na tom s meči? Trénujete doma?“ zeptala se Tariel ostatních.

„Ano, mám od otce nový dřevěný meč,“ řekla Eilif a ukázala jí ho.

„Víš přeci, že jsem s lukem tak dobrý, že s ním trénovat doma nepotřebuji,“ přidal se tmavovlasý Rurik, jehož otec byl lovcem, a proto uměl s lukem zacházet lépe než kdokoli z přátel. „Ale s mečem je zlepšení ještě na dlouho, já vím,“ dodal.

Drog hned vychloubavě řekl: „Já taky trénoval, však to uvidíš sama, Tari,“ otočil se na ni a pokračoval: „Chtěl bych si s tebou dát souboj, až dotrénujeme,“ dodal a opřel si velké dřevěné obouruční kladivo o rameno. „Jsem vlastně rád, že mě sem otec vůbec pustil po tom, co jsem se doma rozmáchnul a omylem rozbil mámě malovanou a ručně vyrobenou vázu,“ zachichotal se.

Tariel se pousmála a lehce přikývla. Pak došlo na chvíli, kdy se měla utkat s Drogem. Postavili se proti sobě s dřevěnými zbraněmi v rukách a byli připraveni na boj.

Opodál je pozorovali ostatní přátelé – Eilif, Rurik a Kelda, krátkovlasá dívka s plavými vlasy, nejmladší z přátel.

Drog, urostlý mladík s hnědými vlasy a výraznými lícními kostmi, byl sice silný a svým kladivem uměl dát pořádnou ránu, ale byl pomalý a neohrabaný, zatímco Tariel byla rychlá a mrštná. Její oči zářily jako dva drahokamy zasazené do tváře s hlubokými zelenými odstíny. Zdály se tajemné a hypnotické, ale ve slunečním svitu vypadaly jako nejjasnější smaragdy. Hleděly na Droga, jako by ho přímo vyzývaly k útoku.

„Víš moc dobře, že tvé bojové schopnosti obdivuji, Tariel, ale teď tě budu muset svým kladivem srazit na zem!“ Drog začal útokem, zvedl svoji zbraň a snažil se zasáhnout Tariel takovou silou, aby souboj hned prvním úderem ukončil. Ale ta se jeho úderu snadno vyhnula a okamžitě na něj odpověděla vlastním útokem. Drog se snažil bránit, ale Tariel byla příliš rychlá a dokázala se mrštně pohybovat kolem něj.

Když si Drog uvědomil, že jeho útoky nezabírají a Tariel se pohybuje stále rychle a elegantně, začal se cítit frustrovaný. Pokusil se tedy použít svou sílu a zasáhnout ji tvrdým úderem, ale Tariel se dokázala znovu vyhnout a rychle mu zasadila několik úderů.

Drog se snažil znovu a znovu, ale jeho útoky byly jednoduché a předvídatelné, zatímco Tariel byla stále dokonale koordinovaná a dokázala se jim snadno vyhnout.

Nakonec se Drog unaveně zhroutil na zem a Tariel se nad ním usmála, uvědomujíc si, že její trénink s mečem začíná přinášet výsledky.

„Musíš trénovat víc, Drogu,“ řekla a s vlídným úsměvem mu podala pomocnou ruku.

Ostatní jim nadšeně zatleskali. Po tréninku se rozhodli jít do lesa, věnovat se tam lukostřelbě. Tariel se učila správně

natahovat luk a střilet šípy na terče, které si postavili. Cesta tam vedla přes kopec, kde stál veliký strom, u kterého také často trénovali, ale mnohem raději tu jen tak vysedávali a dívali se na městečko pod nimi. Bylo to magické místo, nabízelo jim nesmírně krásný pohled na celé údolí.

Když už nějakou chvíli stříleli, Tariel si všimla, že ji trochu pálí na zátylku, ale nevěnovala tomu příliš pozornosti. Těsně před tím, než stihla pustit tětivu, ji na zátylku znovu začalo pálit tak silně, že sebou lehce škubla a omylem vystřelila šíp mimo nastavený terč. Tariel si promnula oči a přátelé se jejímu nevydařenému pokusu hlasitě zasmáli. Její šíp však trefil něco, co bylo daleko za terčem. Něco, co vydávalo zvláštní pískavé zvuky.

Když došli na místo, kam šíp zaletěl, zjistili, že zasáhl obrovského pavouka, který visel na pavučině mezi stromy. Nebyl jako jiní pavouci, byl veliký jako kočka a jeho tělo se lesklo v paprscích slunce.

Tariel se s hrůzou v očích dívala na obrovského tvora, který se zhroutil na zem a klepal se, pak ale znehybněl a nohy se mu sevřely do kuličky. Zdálo se, že omylem vystřelený šíp zasáhl pavouka přímo mezi oči a prošel jím na druhou stranu. Pavouk ležel nehybně na zádech a ze zasaženého místa vytékala rudá krev. Bylo více než jasné, že už je mrtvý.

Tariel cítila úlevu, že je nebezpečí zažehnáno. Přesto se ale trochu bála a přemýšlela o tom, co by se stalo, kdyby pavouk zůstal naživu. Věděla, že někteří pavouci jsou velmi jedovatí a nebezpeční, a tento obrovský pavouk vypadá jako něco, čemu by se chtěla raději vyhnout.

Přátelé jí gratulovali ke skvělému střeleckému výkonu, ale Tariel si uvědomovala, že to byl pouze náhodný zásah. Snažila se potlačit myšlenky na to, co by se stalo, kdyby její střela minula. Prohmatala si místo na zátylku, kde ji

předtím pálilo, ale nenahmatala vůbec nic. Žádné známky poranění. Byla ráda, že je v pořádku, ale měla pocit, že je třeba být opatrnější a lépe si všímat okolí.

Tariel si uvědomila, že nikdy předtím neviděla tak velkého pavouka a že také nikdy o něčem takovém ani neslyšela. Její mysl se okamžitě plnila otázkami: Kde se takový pavouk vzal? Proč byl v tomto lese? Byl to náhodný jev, nebo se jedná o něco závažnějšího? Tariel už delší dobu cítila, že se v jejím okolí něco děje, ale netušila, zda by to mohlo být nebezpečné.

Shromáždili se kolem těla nestvůry, aby si ji lépe prohlédli. Diskutovali o velikosti pavouka a jeho neobvyklém vzhledu. Všimli si, že má velmi zvláštní zbarvení, a tak se začali sami sebe ptát, odkud se tato zvláštní bytost vzala.

Tariel se snažila zůstat v klidu, ale v jejím nitru se stále ozývalo varování. Připomínalo jí to staré příběhy, které slyšela od svého otce, o Temných bytostech, které žijí v temných končinách a útočí na lidi. Byla si jistá, že tento pavouk není normální a že by se měli mít na pozoru.

Její přátelé se však zdáli být nadšení z toho, že zažívají něco tak vzrušujícího a nevšedního. Začali se dohadovat, co by mohli najít příště a jaké další nebezpečné zvíře by mohlo žít v okolí.

Tariel se chtěla připojit k diskuzi a přidat svůj názor, ale stále se cítila nepříjemně a byla plná obav z toho, co by mohlo přijít. Doufala, že její přátelé budou opatrní a neztratí se v nadšení z dobrodružství.

„O tomhle by se měl někdo dozvědět,“ řekl Rurik zamyšleně.

„Já doma určitě nic říkat nebudu,“ řekla Kelda. „To už by mě matka příště nikam nepustila.“

Ostatní pouze přikývli. Než odešli z lesa, Eilif poklekla na jedno koleno a pozorovala zabitou nestvůru. Bylo jí

stvoření skoro až líto, ani vlastně nevěděla proč. Měla zvláštní pocit nespravedlnosti vůči nepochopenému tvorů.

„Počkej, Tari!“ zakřičela Eilif dopředu, kde šli Tariel s Drogem a Keldou. „Chtěla bych si taky potrénovat dovednost s mečem.“

„Eilif, nemám náladu trénovat po tom, co se nám přihodilo v lese, chci už jít zpátky do města.“

„Trvám na tom, Tari!“

Jen co to dořekla, Eilif rázně vykřikla, popadla svůj cvičný meč a zaútočila na Tariel, až jí dlouhé světlé vlasy prudce zaválaly ve větru.

Tariel pohotově vykryla její úder a přes zaklíněné klacky jí hleděla do jantarově žlutých očí. Viděla vztek, ale nechápala, odkud se vzal. Takový běs ve své nejlepší kamarádce doposud neviděla.

„Jsem stejně dobrá s mečem jako ty. A ještě lepší s lukem, Tari. Myslíš si, že můžeš vyhrát?“ řekla s úšklebkem, odklonila Tarielin meč stranou, kopl ji do boku a tím ji odrazila několik kroků zpět, aby mohla znovu se švihem zaútočit.

Začaly kroužit kolem sebe, navzájem zkoumajíce svého protivníka a hledajíce jeho slabá místa. Eilif se jako první odhodlala k útoku, ale Tariel se jí rychle ubránila a odpověděla vlastním útokem. Obě se snažily najít způsob, jak prorazit obranu druhé. Pohybovaly se rychle a obratně, provádějíce kombinace úderů a protiúderů. Jejich tempo se neustále zrychlovalo. Drog, Rurik a Kelda tu podívanou sledovali s otevřenou pusou a úžasem. Souboj se zdál být velice vyrovnaný. Občas jeden z bojovníků zasáhl toho druhého, ale nikdy ne natolik, aby souboj ukončil.

Obě dívky navzájem respektovaly schopnosti a sílu té druhé, což jim dodávalo odhodlání a chuť pokračovat dál. Po několika minutách se souboj zdál být stále vyrovnaný.

Tariel i Eilif byly obě unavené, ale ani jedna z nich se nechtěla vzdát. Tariel stále nechápala hněv, který v Eilif vzplál, a byla rozhodnuta její běsnění zastavit.

Nakonec se dohodly, že souboj skončí remízou, když už byly meči zaklíněné v sobě a obě byly na pokraji sil, nemohouce pokračovat dál. Tariel a Eilif si podaly ruce a s úsměvem uznaly vítězství jedna druhé.

„To bylo úžasné!“ vykřikla Kelda směrem k Tariel a Eilif. „Doufám, že jednou budu tak dobrá se svými dýkami, jako jsi ty s mečem a lukem, Eilif,“ obdivovala ji.

Eilif to udělalo radost a zažertovala: „To leda tak za tisíc let,“ načež se všichni kromě Keldy začali smát. Tariel i Eilif byly spokojené, že mohly ukázat své schopnosti a zlepšit své bojové dovednosti.

Z OHNĚ ZROZENÁ

Když se rozhodli, že už je čas vrátit se domů, skoro se stmívalo. Cestou zpátky se bavili a smáli se, vzpomínali na souboj mezi Tariel a Drogem a diskutovali o tom, jak by mohli trénovat příště. Chtěli si vytvořit tréninkovou dráhu s visícími terči a nejrůznějšími překážkami a těšili se na to, až ji začnou stavět.

Po návratu do města si to zamířili rovnou na místní trhy. Právě v té době byla ve městě trhová slavnost, které se účastnili i lidé ze sousední vesnice. Šlo o přehlídku řemesel a umění, ale především o výrobky, které lidé vyráběli a nabízeli ve svých stáncích.

Trhová slavnost byla plná života a Tariel s přáteli procházela mezi stánky, kde se prodávalo různé zboží a potraviny. Pozorovali umělce, kteří zde vystupovali a hráli na své nástroje, a také sem tam ochutnávali různé pochoutky.

Rozhodli se, že se rozdělí a každý se půjde podívat na to, co ho zajímá nejvíce. Tariel si v tu chvíli uvědomila, že jí chybí její brašna. Musela ji nechat někde v lese u terčů. Bude asi u toho pavouka, napadlo ji. V duchu si vynadala a rozhodla se jít ke stánku s knihami, aby se podívala, jestli jsou k dostání nějaké nové knihy o bojových uměních a třeba i dračích legendách.

O Volariter neboli létajících rytířích, kteří před čtyřmi sty lety bojovali proti temným silám a spolu s nimi byli zničeni.

Poté, co si vybrala několik knih, se vydala směrem k centru města, kde stál jejich dům, a přemýšlela o tom, co řekne otci, až se zeptá, co všechno dnes dělala a za co utratila své kapesné. Knihy pro ni byly srdeční záležitost, a proto neváhala, viděla-li něco zajímavého.

Do městečka Dragwell dorazila skupina vojáků, kteří byli vysláni na nábor nových rekrutů pro válku, ve které se jejich království Eridon právě nacházelo. S sebou měli plakáty a letáky s nabídkou služby v armádě.

Většina místních obyvatel nebyla ochotná vstoupit do armády a jít bojovat, ale někteří mladí muži se přesto nechali nalákat sliby, že budou bohatí a slavní. Vojáci nebyli nijak příliš přesvědčiví nebo násilní. To aby ukázali, že jejich nábor je pouze dobrovolný a že nikoho nenutí k vojenské službě. Přesto to i tak někteří obyvatelé vnímali jako nátlak a byli našťvaní na krále Ewina, že jejich zemi zatáhl do války kvůli moci.

Tariel občas napadlo, že by se mohla přihlásit k armádě, aby zažila vytoužené dobrodružství, ale věděla, že by tam jako žena byla spíš pro smích.

Když procházela kolem místní hospůdky, zaslechla, jak tam místním něco vyprávějí lidé z vedlejší vesnice. „Říkám vám,“ povídal postarší muž urostlé postavy, „když jsem byl před týdnem v Edarothu, panoval tam poměrně velký zmatek. Mobilizovali jednotky a připravovali se na nějaké tažení. Nevím přesně, čeho se to týkalo,“ napil se z plného džbánu medoviny, otřel si rukávem pusy, zarostlou hustým plnovousem, a pokračoval: „ale vojáci vypadali, že to, proti čemu mají nastoupit, jim nedělá ale vůbec dobře. Zaslechl jsem tam různé zvěsti, ze

kterých se mi ježily chlupy na rukou, nevysvětlitelné jevy dějící se v okolí. Například jeden z...“

Prásk! Dveře do hospody se zvnitřku zabouchly a odřízly tak Tariel od konverzace.

Tariel to velice zajímalo a chtěla by slyšet více, ovšem hospoda pro ni bylo zapovězené území. Okamžitě si vzpomněla na to, co dnes viděla. „Musí to všechno mít nějakou souvislost,“ řekla si sama pro sebe.

S ne příliš dobrou náladou se pomalu vydala domů, kde už ji čekal otec Leif. Cestou se stále otáčela, aby se ujistila, že ji nikdo nesleduje, neboť se cítila podivně, jako by jí někdo byl na stopě.

Poté co konečně dorazila domů, byla ráda, že vidí svého otce. Když usínala, přemýšlela o všem, co se toho dne stalo. Obavy z pavoučí nestvůry vystřídalo pobavení. Pobavení, které pramenilo z Drogova pohledu, když ležel na zemi, poražen díky jejímu umění zacházet s mečem. Pousmála se nad tímto obrázkem a upadla do temnoty snění.

Druhý den ráno vstala propocená a vyděšená ze strašlivého snu. Byla ráda, že už je ta noční můra za ní, a byla vděčná, že může ležet pod peřinou ze hřejivého peří, ve své posteli, kterou jí otec vyrobil.

„Otče,“ řekla Tariel, když vešla do místnosti, kde se její otec právě u stolu zabýval knihami. „Měla jsem dnes divný sen.“

„Jaký sen, Tariel?“ zeptal se otec ustaraně a odložil knihu.

„Nepamatuji si ho tak přesně, je to jako v mlze. Ale byl to sen o ztraceném místě hluboko v lese,“ odpověděla Tariel. „Viděla jsem tam něco, co mě přimělo vydat se na dalekou cestu. Byla to zvláštní koule a všude kolem byly nestvůry s červenýma očima. Víím, že to vůbec nedává smysl,“ řekla.

„O jaké cestě to mluvíš? A jakápak koule?“ zeptal se otec zvědavě.

„To nevím,“ odpověděla Tariel, „ale mám z toho divný pocit, jako by to byla předzvěst něčeho zlého.“

„Tariel, byl to jen obyčejný sen,“ dodal Leif a pohladil ji po vlasech tak, jako to dělal, když byla malá a něčeho se bála. „Neboj se snů, nech je volně proudit, neboť jsou to jen neškodné výplody fantazie. Jsou zrcadlením duše, fantastické světy v naší hlavě. Není třeba se jich bát, nemusí být špatné. Jsou pouze odrazem naší vlastní touhy. Už si s tím nedělej starosti, dítě. Tady máš, vezmi si snídani.“

Leif si později uvědomil, že už mu dochází suroviny pro jeho kovářské řemeslo a že potřebuje doplnit zásoby. Naštěstí vše, co potřeboval, měl kupec v sousední vesnici. Proto se rozhodl, že tam pošle Tariel, ta by mu mohla potřebné suroviny objednat.

„Tariel, mám před sebou velice důležitou práci, potřebuji ji dokončit, a dokonce s ní i pomoci, ale bohužel mi dochází suroviny. Potřebuji, aby ses vydala do sousední vesnice a koupila mi pár kusů železa a zbytek surovin objednala. Můžeš to pro mě udělat, prosím?“

Tariel s úsměvem přikývla. „Samozřejmě, otče. Ráda pomohu.“

Leif jí pak podal seznam surovin, které potřeboval, a vysvětlil jí, jaké množství by měla koupit. Také jí dal peníze na nákup a poradil jí, kam přesně by měla jít. Tariel se poté připravila na cestu a oblékla si koženou tuniku s nohavicemi bez sukně, aby se jí na delší cestě šlo o něco lépe.

„Nazdárek Eilif, jdu do vedlejší vesnice. Nechtěla bys jít se mnou?“ řekla Tariel nadšeně, když před domem narazila na Eilif. Viděla, jak v ruce drží luk a vesele si poskakuje. „Kam vůbec jdeš?“ zeptala se zvědavě.

„Ahoj Tari,“ řekla jí Eilif zaskočeně. „Zrovna jsem byla střílet z luku. A co tam vlastně potřebuješ?“

„Můj otec potřebuje nějaký materiál a já jsem jediná, kdo mu jej může přinést,“ usmála se a tajemným hlasem dodala, aby ji nikdo v okolí neslyšel: „Bude ho prý potřebovat na nějakou důležitou zakázku.“

„No to víš, že bych ráda šla s tebou, jen se musíme ještě stavít u Rurika. Musím mu vrátit luk, který mi včera půjčil na trénování. Chtěla jsem tě překvapit a porazit tě, až budeme příště trénovat,“ ušklíbla se Eilif.

„Tak jsem zvědavá, jak to nakonec dopadne. Přeci víš, že mi to s lukem moc nejde,“ zasmála se Tariel.

„Co to povídáš? Vždyť jsi skvěle trefila to pavoučí monstrum.“

„To byla čistě náhoda a ty to víš,“ utrhla se na ni Tariel.

„No dobrá, dobrá. Na to, aby to byla náhoda, to byla sakra dobrá trefa, ale jak myslíš. Pojd'me tedy k Rurikovi, ano?“

Tariel a Eilif se vydaly k domu, kde bydlel Rurik, aby mu vrátily luk, který si Eilif půjčila. Došly k němu a zjistily, že Rurik zrovna není doma. Eilif si jen povzdechla a prohlásila: „No, tak se musíme vydat k řece. Určitě jsou tam s Drogem, jako vždycky.“

Tariel souhlasila a obě se ho vydaly hledat k řece, kde měli svůj úkryt. Poté co dorazily na místo, kde se obvykle scházeli, zde skutečně našly Rurika, Droga, a dokonce i Keldu, jak spolu zase trénují a také nosí dřevo na budování překážkové dráhy.

Tariel a Eilif se k nim připojily a pozdravily je: „Ahoj Ruriku, vracíme ti luk, který jsi půjčil Eilif.“

Rurik se na ně usmál a poděkoval: „Díky, je dobře, že jste ho přinesly, alespoň teď můžeme potrénovat i s lukem.“

Eilif se také usmála a odpověděla: „Skvěle, díky za půjčení, Ruriku, a ne že s ním budete střílet ty obří pavouky jako Tariel,“ uchechtla se.

Rurik vyprsknul smíchy: „Neboj, všechno je v pořádku. Drog mi ale říkal, že s tebou chce taky někdy soupeřit v lukostřelbě. Co na to říkáš?“

Drog přikývl: „Ano, už dlouho jsem neviděl dívku, která by se Rurikovi uměla s lukem vyrovnat. Myslím, že by měla ukázat své schopnosti i nám, Eilif.“

Eilif se usmála a přikývla: „Tak jo, ráda se vám někdy předvedu. Ale teď musím jít s Tariel vedle do vesnice pro nějaké zásoby.“

„Trefila jsi vůbec někdy něco zajímavého?“ zeptal se Rurik a udiveně se podíval na Keldu, která mu vzala luk a opakovaně se snažila zaměřit terč.

„Ještě ne, ale jednou budu tak dobrá jako ty a Eilif,“ řekla Kelda se soustředěným výrazem.

„To budeš, stačí se snažit a tvrdě trénovat,“ řekl Rurik.

„Bohužel tady nebudu, abych viděl, jak se zlepšíš,“ řekl Drog se vši vážností. Ostatní se na něj nechápavě podívali. Drog se vztyčenou hlavou řekl: „Přihlásil jsem se jako dobrovolník do královské armády.“

Všichni užasle otevřeli pusy a nevěřícně koukali na Droga.

„Proč jsi to udělal?“ zeptala se překvapeně Tariel.

Drog se na ni podíval a s vážným výrazem odpověděl: „Už několikrát jsem se zmínil o svojí touze po slávě a uznání. A přihlášení se do královského vojska je pro mnoho mladých mužů v této zemi nejrychlejší cesta k tomu, aby se stali hrdiny. Ničeho nedosáhnu, když si tady budu hrát s vámi jen s obyčejnými klacky, bez urážky.“

Tariel se na Droga podívala s určitým pochopením, ale stále nebyla přesvědčena, že dělá správnou věc. Chápala však jeho důvody.

„Ale je to přeci nebezpečné. Co když už se nevrátíš?“ zeptala se Eilif znepokojeně.

Tariel se ji snažila uklidnit: „Nemusíš se bát, Drog je silný a statečný. Bude se o sebe umět postarat.“

Drog přikývl směrem k Tariel. Eilif se na Tariel podívala a usmála se. Věděla, že má pravdu, ale přesto se nemohla zbavit obav, když si uvědomila, že ho už možná nikdy neuvidí.

„Kdy odcházíte?“ zeptala se Kelda zamračeně.

„Už za úsvitu,“ řekl Drog.

„Výborně,“ odpověděla Tariel s lehkým úsměvem. „Až se s Eilif vrátíme, budeme celý den spolu, naposledy. Než se naše osudy rozejdou, platí?“

„Platí,“ vykřikli ostatní a přikývli.

S tím se obě dívky rozloučily s Rurikem, Drogem a Keldou a vydaly se podél řeky směrem k vesnici na východě.

Ten den byl úplně jiný než předchozí dny. Bylo z něj cítit něco zvláštního, těžkého a pochmurného. Slunce zapadlo, na obloze visely tmavé mraky a vítr silně foukal. Všechno kolem působilo ponuře a bez života.

„Když už budeme ve vedlejší vesnici, rovnou se podívám, jestli nemají nějaké nové knihy a jiné zajímavé věci,“ řekla Tariel natěšeně Eilif, která jen nechápavě přikývla, neboť ona měla raději hudbu. Měla dokonce hrací skříňku, kterou dostala jako malá do své kolébky a ke které měla vřelý vztah, neboť to bylo to jediné, co jí po matce zbylo.

Po chvíli chůze po cestě vedoucí podél lesa si Tariel všimla, že se za nimi něco pohybuje a vydává to zvláštní chraptavý zvuk. Srdce jí začalo nervózně bít, protože nevěděla, co to může být. Tariel se rychle ohlédla a spatřila velkého, hrozivě vypadajícího vlka, který se k nim pomalu blížil. Zvíře na první pohled nebylo zdravé a co víc, nezdálo se v pořádku. Nejzvláštnější ale byly jeho rudé oči.

Opodál Tariel zahlédla pevně vypadající klacík, podobný tomu, který používali při tréninku s kamarády. Vrhla

se pro něj a sevřela ho pevně v ruce. „Drž se za mnou!“ vykřikla na Eilif, která se třásla tváří v tvář možné smrti. Obě byly přítomností vlka překvapené, neboť přímo kolem obydli se vlci jaktěživ nevyskytovali.

Vlk se stále přibližoval a Taniel si uvědomila, že musí jednat rychle. Přemýšlela, co by jí v této situaci mohlo pomoci. Náhle vlk přiskočil na dosah jejího klacíku a chystal se k útoku. Taniel zblízka pohlédla do jeho rudě červených očí a naskočila jí z toho husí kůže.

Náhle s klacíkem začala prudce švihat sem a tam. Vlk se snažil útočit, ale Taniel byla rychlejší a dokázala ho praštit vždy, když po nich chňapnul. Vtom se ale vlk rozzuřil a vrhnul se po klacku, zakousl se do něj, vytrhl ho Taniel z ruky a čelistmi ho rozlomil na dvě části.

Když už byla Taniel odzbrojena a vlk se připravoval k dalšímu útoku, zaznělo náhle ve veliké dálce podivné vytí. Vytí, které Taniel vyděsilo, neboť znělo přesně jako vytí z její noční můry.

Vlk se v tu chvíli dal na útěk, rovnou ke směru vytí.

Po útoku vlka se na sebe Taniel a Eilif s úlevou podívaly a snažily se uklidnit, protože jim srdce bila jako o závod. Taniel se ujistila, že už jim nic nehrozí, a zeptala se Eilif, zda se jí nic nestalo. Eilif se celá chvěla, ale potvrdila, že je v pořádku. Potom se na sebe obě dívky usmály.

„Co to jako mělo znamenat?“ řekla Eilif stále se strachem v hlase.

„To nevím, ještě nikdy jsem vlka nepotkala,“ odpověděla Taniel a pokračovala: „Připadají mi taky hodně divné ty zářivě rudé oči, to není normální. Mám pocit, jako by to byl jen... špatný sen.“ Zarazila se, když to vyslovila. Eilif se na ni podívala a nechápala, co tím myslí, ale Taniel jí to nevysvětlila.

Dívky se celé vystrašené a rozechvělé vrátily na cestu. Svižným krokem se vydaly do vesnice, která ležela jen

pár mil před nimi. Taniel byla hrdá, že se jí podařilo je obě ubránit, ačkoli věděla, že měly hodně štěstí. Přesně o tom se jí často zdálo, když byla hrdinkou ve svých snech. Neustále se snažila být obezřetná a mít oči otevřené. Cítila se trochu nervózně, protože nevěděla, co ji čeká. Měla ale vážné nutkání zjistit, co se to v okolí najednou děje.

Když dorazily do sousední vesnice, zjistily, že v okolí se skutečně dějí podivné věci. Lidé mluvili o tom, že v poslední době byla viděna divoká zvířata na místech, kde by je normálně nečekali, a že se občas ztrácí dobytek. Dokonce byly nalezeny zbytky kostí poblíž farmy, která je stranou od vesnice. Taniel a Eilif zaslechly, jak se za jedním domem baví dvě ženy, a přistoupily blíže k rohu domu.

„Slyšela jsem, že při prohledávání farmy byly objeveny stopy po souboji a všude byly krvavé stopy. Ale nebyly to prý stopy, které by čekali. Ne vlčí ani medvědí, ty stopy byly mnohem větší. Říkal mi to můj muž, když se vrátil s ostatními z té obchůzky. Někdo si stejně myslí, že jsou to stopy vlčí, ale on ne. Můj muž je výborný lovec a říkal, že ještě nikdy neviděl tak obrovské stopy a takovou spoušť, co prý byla uvnitř farmy... Popsal mi to, jako by to tam roztrhala na kusy nějaká temná síla. Ještě jsem ho nikdy neviděla tak neklidného.“

Taniel se po této informaci zamračila a loktem pobídla Eilif, aby pokračovaly v cestě. Po nějaké chvíli našly kupce, kterého Taniel hledala, a koupila od něj věci, pro které ji otec poslal. Zapůjčila si také malý vozík, na kterém mohla těžké suroviny snadno převézt. Neměla vůbec chuť se rozhlížet po obchodech s knihami, jak měla původně v plánu. Po zaplacení se vydaly vesnicí nazpět a chtěly jít raději rovnou domů.

„Radši řeknu otci, co všechno se tady za pár dní stalo,“ pomyslela si Taniel. Byla najednou vážná a bála se, co

dalšího se ještě bude dít. „Už se děje až moc zvláštních věcí a chci, aby byl připravený, kdyby se mělo něco přihodit.“

Eilif jen vážně přikývla. Sama věděla, že to i ona řekne otci, jen pro jistotu.

Pomalou procházely vesnicí zpátky a cestou se pokoušely bavit o čemkoli jiném, než co je zrovna napadalo. Jejich myšlenky byly ale stále plné otázek ohledně záhadných událostí, které se v poslední době v údolí odehrály, a tak se neustále vracely ke stejnému tématu.

Po mírně svahovité zatáčce uviděly starého muže, jak sedí před svým ne příliš udržovaným obydlím a spokojeně si kouří dýmku. Muž se při pohledu na dívky usmál a pozdravil je. „Zdravím, mladé dámy. Viděl jsem vás už dříve, když jste tudy procházely, ale teď se zdáte být poněkud znepokojené,“ poznamenal stařec s mírným úsměvem a dodal: „Copak se vám přihodilo? Může to snad mít souvislost s tím, co se nedávno stalo na místní farmě nad vesnicí?“ Ptal se hloubavě s jasným podtextem, že stejně zná odpověď.

Dívky přikývly a Taniel požádala muže, aby jim pověděl víc o záhadných událostech, co se v okolí dějí. Muž mluvil a mluvil a Taniel a její společnice poslouchaly s úžasem a nevěřícně kroutily hlavami.

Stařec pokračoval: „Připomíná mi to jednu báseň, kterou jsem slyšel od svého děda, když jsem byl malý. Je velice stará a působivá. Dodnes si ji pamatuji.“

A s těmito slovy začal muž recitovat. Jeho hlas byl jemný, ale plný emocí a dívky měly pocit, že se skrze báseň naplňuje něco starého a tajemného.

*„Temné síly ve stínech skryty,
kde zlo probouzí se a klíčí,
pod měsícem tajně sprádají břity,
skrze temnotu svou vše kolem ničí.“*

*Temné síly z temnoty k nám jdou,
strach se nám do srdcí vkrádá.
Nikdo neví, co nás čeká,
nepřítel nás všechny ovládá.*

*Qyalen s dobrým srdcem se vzduchem potácí,
se svou dračí silou k nám přichází.
Hrdina v sedle nás zachránit může,
svým posláním nám k vítězství pomůže.“*

Báseň byla krátká, ale měla v sobě nádech tajemna a pro-
roctví. Stařec dokončil poslední sloku. Dívky před ním
stály s otevřenými ústy a srdci plnými pochmurné před-
zvěsti. Tariel to trochu vyděsilo a rozhodla se, že se musí co
nejdříve vrátit domů a vše říct svému otci. Když dorazily
zpátky do města, rozloučila se Tariel s Eilif a zamířila
rovnou domů za otcem.

Vylíčila mu, co se v okolí děje, a on byl značně znepo-
kojen a nebyl rád, že se jeho dcera toulá venku, kde není
bezpečno, a že se dostala do takové nebezpečné situace.
Nakázal jí, že nesmí chodit nikam mimo jejich městečko,
dokud se situace nezlepší.

Tariel byla zklamaná a rozzlobená, že ji otec nechce
nechat pokračovat v pátrání, i když tomu na druhou stranu
rozuměla. Snažila se mu vysvětlit, že je to pro jejich město
důležité a že by mohla pomoci ostatním objasnit, co se
děje, ale otec byl neoblomný. Jakmile nakousla téma
o čemkoliv, co by jen lehce naznačovalo magii, okamžitě
se změnil a nebyl to ten člověk, kterého znala. Přesto to
Tariel neodradilo. Byla odhodlaná najít způsob, jak otci
dokázat, že má pravdu a že by tomu všemu chtěla přijít
na kloub. Chtěla dokázat, že za tím vším je něco, co je
za hranicemi chápání. Něco víc než jen pouhá náhoda.

Později po poledni přišel za Tariel otec a řekl: „Pojď se mnou, dcero.“

Tariel bez řečí vstala od stolu, kde zrovna jedla domácí chléb, který upekla předešlého dne, a zapíjela ho čerstvým mlékem od sousedního farmáře, Drogova otce. Otec ji zavedl do kovárny, aby mu pomohla s výrobou další zakázky. Jednak potřeboval pomoci s jemným rytím znaků a taky chtěl, aby Tariel byla u procesu kutí přítomna z jiného důvodu. Tariel byla velice nadšená, že by se od otce, který byl ve svém řemesle velice zručný, mohla naučit nové kovářské práce. Do této chvíle ji učil jen obyčejné produkty, jako jsou koňské podkovy a různé řemeslné nástroje.

Tariel se s otcem u mohutné kovadliny pustila do práce. Otec vysvětlil, že prvním krokem je zahřát kus kovu v ohni na bílou žhavost. Tariel se dívala, jak otec opatrně vytáhl kus kovu z ohně a položil ho na kovadlinu. Pak začal bubnovat do kovadliny obřím kladivem, tvaroval tak kus kovu do požadovaného tvaru. Tariel se pokusila kladivo zvednout, ale bylo pro ni příliš těžké. Otec jí pomohl a ukázal jí, jak držet kladivo správně.

Poté, co byl kus kovu zformován do základního tvaru, si Tariel uvědomila, že dostává tvar meče. Otec vysvětlil, že nyní je třeba hrot ohnout. Ukázal jí, jak to udělat, aby se kov nerozpustil. Poté jí dal špičatý kovový válec, který měla použít k ohybu hrotu. Tariel si s tím pohrávala několik minut, než se jí podařilo hrot správně ohnout.

Pak se s otcem pustili do tvorby záštity, když ukázal Tariel, jak efektivně kus zahnout do správného úhlu. Po dalších několika úderech kladivem a chvíli pilování byla záštita hotová.

Nakonec přišlo na řadu pořádné ostří. Otec jí vysvětlil, že musí být přesné, aby se meč dal použít v souboji, aniž by prasknul. Ukázal Tariel, jak pilou brousit ostří, než zahájili

proces kalení a otěruvzdornosti. Taniel byla překvapená, jak je to všechno náročné. Byla zároveň i fascinovaná tím, jakým způsobem se železo ohýbá a mění pod silou kladiva a ohně.

Učila se různé techniky, například jak ohřát a následně kovat železo, jak tvarovat meč a jaké mu dát vlastnosti. Po nějaké době už byla Taniel unavená a měla puchýře na ruku, ale její otec byl s jejím výkonem spokojený. Bylo zřejmé, že se Taniel naučila hodně nového o kování a práci s kovem jako takovým, ale otec měl pro ni ještě jedno překvapení.

Když se podívala na konečný výsledek jejich práce, zjistila, že to není obyčejný meč. Byl jednoduchý a přímý, s čistou a hladkou čepelí, jen o trochu delší než Tanielina paže. Rukojeť byla opatřena koženým závěsem, který poskytoval pevný úchop, a samotná rukojeť byla vyrobena z tvrdého dřeva, které připomínalo olši. Čepel byla ostřená a zářila v odrazu žhavých uhlíků jako stříbrná řeka. Na každé straně čepele byly rýhy, které umožňovaly jízdu větru při seku a dodávaly švihů jedinečný tón. Ocelová čepel zářila v záblesku rozžhaveného ohně a Taniel se na meč nemohla vynadávat. Samotná čepel nebyla široká, že by se s ní dalo přetínat železné pláty, ale meč vynikal spíše při výpadových a bodných útocích. Proto byl i mnohem lehčí než obyčejné meče a dovoľoval bleskurychlou ovladatelnost a manévrovatelnost.

„Je to tvůj meč, Taniel,“ řekl otec a podal jí ho. „V této době není tak bezpečno, jak by mělo být, a proto tě nemohu nechat pobíhat venku pouze se špičatým klackem... Budeš-li potřebovat, pomůž ti bojovat proti všemu, co se ti postaví do cesty. A protože jsi tak rychlá a mrštná, pojmenujeme ho Bleskoun, souhlasíš?“

Taniel tomu nemohla uvěřit, byla ohromená. Byl to nejkrásnější dar, který kdy dostala. O to víc to pro ni znamenalo,

že ho ukuli s otcem společně. Byla vděčná svému otci za to, že ji naučil, jak se kuje meč, a že jí umožnil vytvořit si svou vlastní zbraň. Slza jí sklouzla z oka, když si vzala meč do ruky. Její vlastní meč, pomyslela si. Bleskoun byl pro ni perfektní zbraň. Měl dostatečnou délku, aby mohla útočit na větší vzdálenost, ale byl i dostatečně lehký, aby ho mohla snadno ovládat a používat rychlé pohyby a výpady, které měla v průběhu boje tak ráda.

Leif se lehce usmál, ale v jeho očích zůstávala jistá nostalgie. „Víš, Tariel, pamatuju si, že když jsem byl mladší, hořel ve mně plamen prahnoucí po dobrodružství, stejně jako teď u tebe. Můj otec mi vyprávěl legendu o slavném kováři, Geodrenovi Moudrém. Už jsem ti ji říkal?“

Tariel znala svého otce jako moudrého muže, jenž měl vždy co říct, a ráda poslouchala jeho příběhy a rady. „Nikdy jsi mi o něm neřekl, otče.“

Leif pokrčil rameny a postavil se k malému stolku v rohu své dílny, kde si nalil ze džbánu vodu a osvěžil si obličej.

„Ano... takže... v odlehlém kraji, kde se setkávaly horské řeky s nebeskými vrcholy, žil kdysi kovář jménem Geodren. Byl to muž s neobyčejným umem, jeho ruce dokázaly kov tvarovat, jako by byl měkkým voskem. Jeho dílna byla místem, kam lidé z celé země mířili s prosbou o výrobu zbraní, které by je ochránily před nebezpečím. Avšak život měl nelehký. Ztratil oba rodiče a musel se starat o sebe a o svého mladšího bratra. Přestože byly časy těžké, Geodren nikdy neztratil svou vůli a lásku k umění a řemeslu kováře. A tak se v nejtmavším koutě rozzářila nejjasnější hvězda. Jeho zručnost a oddanost mu přinesly mnoho uznání, ale to, co ho skutečně proslavilo, byla láska. Láska k dívce jménem Elara, která byla krásná jako jarní květiny a moudrá jako nejstarší knihy. Jejich láska byla silná a neotřesitelná, stejně jako jeho výrobky.“

Geodren byl kovářský mistr a říká se, že jeho zručnost při práci s kovem byla tak dobrá, že dokázal vdechnout kovu život. Jeho zbraně byly prý nejen mimořádně silné, ale doslova i kouzelné.“

Tariel mu věnovala zvědavý pohled. „Kouzelné zbraně? Jak to myslíš?“

Leif se usmál, ale jeho oči zářily tajemstvím. „Slyšel jsem jednu verzi příběhu, že prý dokázal vtisknout do kovu kus ze svého vlastního srdce,“ usmál se. „Také jsem ale slyšel jinou verzi, ve které se říkalo, že moc jeho zbraní pocházela spíše z místa, kde je koval. Zbraně vykované jeho rukama měly proto mít zvláštní moc. Moc ochrany, síly a také spravedlnosti. Když však království sužovalo Temné nebezpečí, musel Geodren udělat nemožné. Rozhodl se zhotovit nejmocnější zbraň, která by kdy spatřila světlo světa, aby pomohl zahnat stíny zpátky do nicoty, kam patří.“

Výroba této zbraně byla náročná a složitá, a přestože byl na pokraji sil, nevzdal se a nepřetržitě pracoval. Jeho ruce byly jako v extázi, jako by je vedla neviditelná síla. Nicméně výroba zbraně nedopadla tak, jak doufal, a užírala ho beznaděj a zoufalství. Náhle však přišla ještě jedna rána, kterou mu osud přichystal. Jeho bratr i milovaná Elara náhle zemřeli rukou Temných, aniž Geodren mohl cokoli udělat. Jejich láska tak nadobro skončila a on měl v srdci pouze žal a vztek. Slíbil si, že pomstí svého bratra a svoji lásku a nadobro zničí Temné síly, které v té době už sužovaly celou zemi.

Poháněný žalem a touhou po pomstě se Geodren pustil do výroby zbraně znovu a tentokrát do ní vložil celé své srdce a svoji bytost. Neměl už důvod žít pro nic jiného než pro ten jediný úkol. Když skončil s výrobou, předal zbraň do rukou mocných Volariter, rytířů na dracích, kteří

pomocí této zbraně dokázali porazit zlo, a on se tak dočkal pomsty, po níž tak toužil.“

Tariel se zamyslela nad tím, co právě slyšela. „To zní jako neuvěřitelný příběh, otče. Myslíš, že taková kouzla jsou vůbec možná?“

Leif přikývl a podíval se do výhně, kde plamen tančil a uhlíky dřeva ladně probleskovaly. „V našem světě je více tajemství, než si dokážeme představit. Ať už jsou tyto příběhy pravdivé, či nikoliv... věřím, že v některých z nich je aspoň zrnko pravdy. Pravdy, která je mnohem silnější než kov, který zpracováváme.“

Když té noci ležela Tariel v posteli, hlavou se jí honily nejrůznější myšlenky a nemohla přestat myslet na to, že se venku něco děje a ona že jen leží a nedělá nic. Rozhodla se proto vyrazit ven, přestože jí to otec zakázal.

Tiše se vyplížila ze svého pokoje a vstoupila do chodby. Poslouchala, zda se otec za zdmi vedlejšího pokoje nehýbe, ale slyšela pouze jeho klidné oddychování a občasné zachrápání. Pomalu kráčela po chodbě a při každém sešlápnutí vzrajícího prkna podlahy se zastavila. Snažila se dýchat co nejtišeji a našlapovat jako kotě. Náhle se zarazila, jak ji otcovo zachrápání vyděsilo. Leknutím jí srdce poskočilo až do krku.

Když konečně dorazila na konec chodby, rovnou zamířila k oknu. Věděla, že dveře ven jsou v přízemí zamčené a otec má klíč schovaný u sebe. Otevřela okno a pomalu vylezla ven. Byla černočerná tma a Tariel si uvědomila, že ještě nikdy nebyla venku takto pozdě v noci a sama.

Jakmile se ocitla na zemi, začala přemýšlet, jak obejít strážce, které hlídaly město. Věděla, že musí být opatrná a neviditelná jako stín. Rozhlédla se a uviděla celkem dva strážce, kteří si neustále střídali stanoviště. Rozhodla se proto, že proběhne středem. Pod lucernou je největší tma, pomyslela si.

Sledovala hlídkující muže, kteří se zrovna přestěhovali z místa na místo. Sledovala je a čekala, až se k ní otočí zády, aby se mohla plížit dál. Taniel se velmi pomalu a opatrně přiblížila k strážnímu stanovišti, snažila se být co nejtišší a vyhýbala se všem překážkám, které by mohly odhalit její přítomnost.

Když se dostala do blízkosti stráže, všimla si, že se spolu dva strážní zapovídali. Perfektní šance, napadlo ji a bez problémů kolem nich tiše proběhla.

Poté co dorazila k bráně města, zjistila, že je brána uzavřená a hlídaná dvěma dalšími strážnými. Zvedla ze země velký kámen, o který předtím omylem zakopla, a hodila ho směrem pryč od brány. Stráže okamžitě zpozorněly a vydaly se směrem k místu, kam kámen dopadl, s tasenými zbraněmi v ruce.

Skvělé, teď už jen stačí vymyslet, jak se dostat přes bránu, pomyslela si a spatřila na zdi brány horizontálně připevněné výztuhy, které mají vyztužit bránu v případě útoku. Najednou však uslyšela, jak se zpoza domu za ní ozývají kroky, a popěvek dalšího strážného, který měl na své trase i hlídání brány. Taniel se rozeběhla a vyskočila do vzduchu, rovnou na výztuhy, a s kočičí přesností šplhala po zdi brány, dokud nedosáhla vrcholu. Stihla to jen taktak, než strážný vyšel a viděl přesně na bránu. Chvilí tam postával, potom se otočil a šel zase zpět.

Když se jí podařilo dostat mimo město a nebyla už na dosah stráží, zamířila směrem k místu, kde se poprvé objevil vlk. Panovala tichá a mrazivá noc. Měsíc se neodvažoval vykuknout zpoza mraků, takže se jen zřídka ukázalo nějaké slabé světlo, které by osvětlilo cestu. Šerosvit vytvářel mihotavé stíny, které se pohybovaly jako duchové v temnotě.

Poté co našla vlčí stopy, které směřovaly do lesa, vydala se po nich. Pomalu se proplétala okolo kamenů a stromů

s malou lucerničkou, kterou vzala za bránou, snažila se dýchat co nejtišeji a pozorně sledovala terén.

Najednou zpozorovala nejen stopy, po kterých šla, ale i stopy, které nikdy dříve neviděla. Ty stopy byly hlubší a především mnohem větší. Nikdy neviděla žádné tak velké zvíře, co by zanechávalo tak obrovské stopy. Sáhla si na bok a zjistila, že svůj nový meč Bleskoun zapomněla doma. Naplnilo ji to obavami a pro sebe tiše zaklela. Řekla si ale, že ji to neodradí, a šla dále po stopě.

Když došla do hloubi lesa, začala si všimnat pozůstatků zvířat, která byla zjevně ulovená vlky. Postupně nacházela další a další stopy a cítila, jak ji z toho mrazí v zádech. Přesto se rozhodla v cestě po stopách pokračovat.

Po necelé hodině stopování došla k hlubokému údolí, kde se nacházela skála, kterou nikdy předtím neviděla. Jak se k ní přibližovala, viděla, že se na skále objevuje podivný znak, kterému nerozuměla a který lehce nazelenale svítil. Čím blíže k místu přicházela, tím zřetelněji znamení zářilo a tím víc slyšela lehce mihotavý šepot. Bylo to divné a trochu děsivé, ale zároveň to na ni působilo jako něco prazvláštního a vzrušujícího.

Pomalou se přiblížila k velké skále a šepot v její hlavě byl už tak hlasitý, jako by někdo stál přímo za ní. Slově nebylo rozumět, ale bylo to, jako by ji hlas nabádal, aby přistoupila k onomu znaku. Tarel se nedočkavě dotkla skalky přesně na místě, kde byla značka. Ucítla zvláštní vibrace, které jí proběhly celým tělem. V tom okamžiku se ve skále rozsvítilo zářivě zelené světlo. Ozvalo se hlasité prasknutí a skála se náhle otevřela. Tarel zahlédla ve stínu něco, co vypadalo jako vejce. Byla to smaragdově zelená koule, která zářila, jako by v sobě ukrývala celý vesmír s milióny hvězd. Přestože byl její povrch lesklý a hladký, bylo možné na něm rozeznat jemné textury

a nepravidelnosti. Tariel si uvědomila, že musí být velmi opatrná, protože věděla, že všude kolem číhá nebezpečí.

S úžasem hleděla na vejce a přemýšlela, co má dál dělat. Rozhodla se, že ho tam nemůže nechat, neboť vypadalo přesně jako to vejce z jejích snů. V tu chvíli uslyšela v lese kolem sebe nějaký šramot. Neváhala ani vteřinu a skočila po vejci, odhodlaná ho popadnout a začít utíkat. Napadlo ji, že ho tam v žádném případě nemůže nechat. Zvlášť když je teď kolem tolik nebezpečí.

Když se Tariel dotkla vejce, ucítila náhle prudký náraz energie, který ji odhodil a srazil na zem. V hlavě se jí zjevily podivné obrazy a uslyšela hlasy, které nemohla pochopit. Les, oceán, zasněžená hora. Cítila, jak se jí celé tělo chvěje, a zároveň se jí zdálo, že všechno kolem ní je neuvěřitelně krásné a živé. Zdálo se jí, že prožívá pocity a myšlenky někoho jiného, a pak vše potemnělo.

Tariel se probudila ležíc před skalkou s vejcem v ruce. Skalka byla již zavřená a vypadala zcela obyčejně. Tariel byla zmatená a nevěděla, co se stalo. Vzpomněla si na šepot v hlavě a zvláštní znak, ale nevěděla, co to všechno znamená. Lucernička se rozbila a Tariel viděla, jak v černočerné tmě vejce zeleně svítí.

Kolem ní se náhle objevili vrčící vlci, jejichž oči rudě zářily, a osvětlovala je pouze slabá záře vycházející ze smaragdového vejce. Tariel přestala dýchat a zpozorněla. Za nimi byl vidět také obrys něčeho jiného. Byla to silueta černého vlka, který byl několikanásobně větší než ti ostatní. Z jeho rudých planoucích očí vyzařovala ukrutná zlost a vztek. Vlk vypadal jako ďábelský zplozenec temnot. Půlka jeho hlavy byla bez kůže, jen kost a maso. Tariel měla pocit, jako by se strach a beznaděj plížily do její mysli a naplňovaly ji úzkostí a pocitem, že musí utíkat co nejdál od téhle nestvůry.

Vlci zpočátku jenom hrozivě vrčeli a kroužili kolem ní. Vypadali, jako by si mezi sebou povídali a dohadovali se, co dál. Pak se rozhodli zaútočit a vyrazili vpřed. Tariel instinktivně věděla, že musí vejce bránit vlastním tělem. Připravila se na náraz a čekala na jistý konec.

Uvědomila si, jak se jejího těla zmocňuje neznámá energie, a najednou ucítila dotek jiné mysli. Tato mysl byla velice mocná a hřejivá, zahнала veškerý strach, úzkost a pochybnosti. Zdálo se jí, že slyší hluboký hlas, který jí šeptá nějaká slova. Ihned věděla, co má dělat. Ještě si nebyla nikdy ničím v životě tak jistá, jako právě tímto. Soustředila se přesně na to, co se jí ozývalo v mysli.

Náhle se kolem ní vytvořila zelená ochranná bariéra a vlci do ní narazili jako do neprostupné zdi, přes kterou se nemohli dostat. Magická zelená bariéra chránila jak ji, tak vejce. Tariel cítila, že v té chvíli skrze ni proudí něco velmi silného a že má k dispozici moc, kterou nikdy předtím nepoznala. Vlci, kteří se na ni chtěli vrhnout, náhle ustoupili a Tariel zůstala stát na místě. S vejcem pevně svíraným v náruči, celá třesoucí se, se srdcem bijícím jako o závod, náhle objevila novou naději.

Najednou se oslepující záře zeleného světla rozšířila z místa, kde stála, a okamžitě všechno kolem ní vybuchlo zeleným plamenem. Následovala obrovská rána a zelená tlaková vlna. Prudký náraz roztránil okolní kameny a rozmetal listí v okolí. Tariel si instinktivně zakryla obličej rukama, aby chránila oči před silným zábleskem světla.

Když se záře zeleného světla rozplynula, Tariel si uvědomila, že stojí na místě obklopená troskami. Po vlčích, kteří stáli pár kroků od ní, zbyly jen krvavé cáry masa, které ležely na zemi všude kolem ní. Válely se tu i kameny a kusy větví z popadaných stromů. Všechny stromy v širokém

okolí byly bez listí, větve byly roztříštěné a spadané na zem a kolem ještě dohořivaly zbytky zeleného plamene.

Tariel zůstala stát na místě a přemýšlela, co se stalo. Věděla, že se právě odehrálo něco mimořádného. Pocítila sílu, kterou nikdy předtím nepoznala. Věděla, že už nic nebude stejné jako předtím. Všimla si, že obrovský vlk mezi mrtvými vlky není. Musel utéct, pomyslela si.

Tariel se pokusila vstát a pokračovat v cestě, ale nohy ji odmítly poslouchat. Padla na zem nechápajíc, co se děje. Najednou pocítila, jak je slabá a unavená, jako by jí byly náhle odebrány všechny síly a ona se o své nohy už nemohla opřít. Zmateně se dívala kolem sebe a snažila se najít nějaké orientační body, ale les byl hustý a neproniknutelný. Nevěděla, kudy zpět. Nakonec se zvedla a začala se potácet lesem, zoufale hledajíc cestu zpět domů. Při každém kroku musela překonávat únavu a slabost. Cítila se jako v pasti, uvězněná v temném prostředí, kde na ni každou chvíli mohlo zase něco zaútočit.

Nakonec se Tariel zhroutila na zem, bezmocná a zoufalá. Věděla, že musí najít způsob, jak se dostat domů. Přemýšlela o tom, co se stalo a jaké kouzlo omylem seslala na útočníky. Bylo to kouzlo, které dokázalo vyčerpat veškeré její síly. Nevěděla však, čím hlas k ní promlouval ani odkud se vzal silný proud moci, kterou pocítila. Věděla, že už by ho znovu nedokázala vyvolat, i kdyby chtěla.

Tariel se opět postavila na nohy a potácela se lesem, unavená a bezmocná, až nakonec dorazila k místu, kde s kamarády předešlého dne trénovali střelbu z luku. Vzpomněla si, že právě tady zabila velkého pavouka. Vložila vejce do své brašny, kterou zapomněla předešlého dne ležet u terče, a opatrně si ji hodila přes rameno. Nechtěla se totiž vrátit do města tak, aby každý viděl, co to nese

v ruce. Věděla, že to vejce má cenu nesmírné a nevyčíslitelné hodnoty a že ten, kdo ho drží, nemusí být v bezpečí.

Ještě nenastal úplný rozbřesk, ale obloha začínala mírně světlat. Měla však zvláštní barvu, která v Tariel vyvolávala nepříjemný pocit. Už mělo pomalu svítat, ale tentokrát to nebyla obvyklá žlutě modrá barva. Namísto toho se objevily tmavší odstíny oranžové a červené, které se mísily a vytvářely atmosféru, jako by se něco strašného stalo v průběhu noci. Tento neobvyklý vzhled oblohy dodával krajině pochmurně podivnou démonickou atmosféru a Tariel se při pohledu na ni stahoval žaludek.

ROZHODNUTÍ

Jakmile vyšla z lesa, uviděla obrovský dým stoupající od Dragwellu. Tariel s vypětím sil spěchala k městu, když najednou narazila na Eilif, Keldu a Rurika, jak se krčí u řeky v jejich tajné skrýši, u které vždy trénovali s dřevěnými meči.

„Co tady všichni děláte?“ zeptala se Tariel překvapeně. Všichni měli uplakané tváře.

Rurik odpověděl: „Šli jsme na tajnou noční výpravu mimo město, ale když jsme už byli kousek od brány, tak jsme viděli, jak se z druhé strany městské zdi přibližují z lesa velké zástupy Temných bytostí. Byli tam medvědi, pavouci, vlci, ale i zvláštěně vypadající lidé. Mezi nimi byla i nějaká velká bestie.“

Bylo vidět, že Rurikovi se hlas neskutečně třásl. „Tak jsme se rychle schovali tady.“

Tariel zůstala stát s otevřenými ústy.

„Slyšeli jsme hrozný rámus a křik, Tariel,“ řekla Eilif. „Nevíme, co se teď ve městě děje. Doufáme, že stráže město ubránily. Už skoro hodinu je tam hrobové ticho. Bojíme se tam vrátit...“

Tariel se zmocnil nevídaný strach o otce. „Doufám, že jsi v pořádku,“ zamumlala si pro sebe. Tariel se zamyslela,